

Romana Bider

Vseposvojitev

Pred mnogimi leti sem pred neko berlinsko trgovino zaman brskala po denarnici za kovancem za nakupovalni vozček. Stopila sem k neki gospe in jo vprašala, ali bi mi zamenjala prgišče pfenigov za eno marko. »Ja, aber nicht gerne!« mi je rekla. »Da, toda nerada!« Moja ustrežljiva dušica je bila osupla. Gospa mi je sicer ustregla, hkrati pa jasno zavzela svoje stališče. Tudi o tako malenkostni zadevi je imela mnenje in ga izrazila.

Morda bo kdo zamahnil z roko, češ, pač neprijetna in sitna ženska. A ob njej lahko razmišljam tudi o svobodi, ki nam jo odpirajo le natančno oblikovana stališča. Orientacija tako v zunanjem kot v osebni prostoru in času nam daje suverenost za dobro odločanje. Ko bomo, če bomo, slovenski kristjani natančnejši v *presojah vzgibov misli in srca*, bo pri nas marsikaj drugače. Zaenkrat pa kar sodelujemo pri normalizaciji najrazličnejšega nasilja in še naprej izgubljam občutek zanj. Z okvarjenimi instinkti, s priučeno nemočjo, z odpovedjo upravičenemu besu, z nesposobnostjo posredovanja ob krivičnih dejanjih, z razdiralnostjo do sebe, otrok, domovine in Boga bolehamo za t. i. totalitarno poškodovanostjo (izraz je utemeljil profesor Justin Stanovnik).

Breme preteklosti je za nas tako težko, da smo že kar omotični in ne vemo več, ali bi šli naprej ali pa celo nazaj ... Po skoraj sedemdesetih letih od druge svetovne vojne in po triindvajsetih letih slovenske samostojnosti je čas, da se naša zavest končno prebudi. Če hodimo za Kristusovim križem, potem smo opremljeni z upanjem, da se za vsakim trpljenjem skrivajo vrata, ki vodijo iz smrti v neko novo, vstajensko stanje. Ali lahko tudi za pretresljivimi dogajanjmi v naši polpretekli zgodovini najdemo ta odrešilna vrata?

Pobuda z naslovom *Vseposvojitev* raste iz trdne vere, da nobena smrt ni bila zaman, saj imamo v nebesih zbrane mučence, ki navijajo za nas, da bi postali boljši ljudje. Pobuda sledi zgledu akcije *Adopt a cardinal* iz časa pred izvolitvijo papeža Frančiška, v kateri smo na spletni strani dobili

svojega kardinala in molili za njegovo modro odločitev. Pri *Vseposvojitvi* pa postajamo varuhi spomina na žrtve zla druge svetovne vojne med slovenskim prebivalstvom, zbrane na seznamu, ki ga urejajo na Inštitutu za novejšo zgodovino.

Osnovni namen je moliti za dušo umrlega človeka. V molitvi se brišejo meje med dobrimi in slabimi, med vašimi in našimi, med krivimi in nedolžnimi. Edino v molitvi smo lahko »vsegluharski« božji otroci, ki lezejo v Očetovo naročje. Prepuščanje vsega hudega božjemu usmiljenju in njegovemu delovanju bo odprlo našim očem nove horizonte. V občestvo nas bo vsako nedeljo opoldne povezovalo tudi skupno angelovo češčenje.

Lepo bi bilo, če bi se nas zbralo toliko, da bi posvojili vse žrtve. V ta namen je na spletni strani možnost posvojitve tudi za tiste, ki nimajo računalnika. Na voljo so premišljevanja o negovanju spomina na žrtve, spodbudno pismo posvojiteljem, besedne in vizualne meditacije. V pripravi je t. i. spletno pokopališče, kjer bodo žrtve dobile svoje spominsko obeležje. Poleg virtualnih svečk jim bomo tja lahko polagali zapisane misli, molitve, pisma, pesmi ipd.

Sama sem pri poskusnem testiranju spletne strani že posvojila svojo osebo. Bog mi jo je namenil. Našla sem več zapisov o njeni usodi, ki so me pretresli. S svojim življenjem in smrtjo mi prinaša neko sporočilo. Vabi me, naj ob njej razmišljam o skrivnostih bivanja. Na njeno usodo bi rada dala odgovor s svojim življenjem. Prosim jo, naj me iz nebes spremlja, da ob spominu nanjo uresničim tisto, kar dobrega spi v meni. Z najino povezanostjo bo na poseben način še naprej izžarevala sled, ki jo je pustila v svetu. Nisem še poiskala njenega groba in poskrbela za darovanje svete maše za njo, a bom. Tudi pisala bom o tem odnosu in pismo položila k njenemu spletnemu spomeniku. Slutim, da bo najin stik rodovit in hvaležna sem zanj.

Romana Bider je pobudnica Vseposvojitve, ki je del širokega sklopa dogajanj, ki pod naslovom *Resnica* in sočutje zaznamujejo 70-letnico konca druge svetovne vojne.